

Hồi 510

Phê tâm chi hận

Khi tia sáng bình minh đầu tiên xuất hiện ở phía đông, quyền không chế Kiến Khang thành đã lọt vào tay Hoàn Huyền.

Trong khoảng một canh giờ trước khi trời sáng, hơn ba trăm chiến thuyền của Hoàn Huyền nghênh ngang tiến vào khu vực đại giang thuộc Kiến Khang, theo kế hoạch lên bờ ở các cứ điểm chiến lược.

Hơn một vạn quân Kiến Khang trong tay Tư Mã Nguyên Hiến vốn dĩ không phải không đủ sức chiến đấu một trận, nhưng đại tướng tâm phúc Vương Du giữ thành Thạch Đầu bị anh trai Vương Quốc Bảo là Vương Tự xúi giục đã trở giáo phản bội, khiến Tư Mã Nguyên Hiến không thể tiến hành kế hoạch dựa vào thành chống cự, lập tức thế trận đại loạn.

Tư Mã Nguyên Hiến kinh hãi hồn phi phách tán, hoang mang dẫn quân lui về cung thành, hy vọng bằng lớp lớp phòng hộ ở đây, cộng với lương thực sung túc, tử thủ cung thành.

Ngờ đâu Tiêu Phụng Tiên đã sớm dẫn một toán hơn ngàn quân, dưới sự yểm trợ của Vương Du tiềm phục bên trong Thạch Đầu thành, đầu đuôi giáp công Tư Mã Nguyên Hiến, vừa đuổi theo vừa hô hét 'buông vũ khí', Kiến Khang quân ý chí đã tiêu tan lập tức bỏ chạy tán loạn, Tư Mã Nguyên Hiến thảm bị Tiêu Phụng Tiên bắt sống cách cửa cung chỉ mấy trượng.

Tướng giữ cung thành thấy đại thế đã mất bèn mở cửa đầu hàng, Tư Mã Đạo Tử hoang mang chạy trốn.

Lúc này Hoàn Huyền được đám Tiêu Tung, Hoàn Vĩ và các đại tướng tiền hô hậu ủng tể ngựa đạp lên ngựa đạo ngổn ngang vũ khí bại quân vớt lại, nghênh ngang tiến vào cung thành, năm trăm thân binh tinh nhuệ mở đường, theo sau là đội ngũ một ngàn người đầy uy phong.

Hoàn Huyền ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn cửa lớn Tuyên Minh môn hùng vĩ ở bên ngoài cung thành phía xa xa, đắc chí nói: "Tư Mã Đạo Tử a! Người có nghĩ lại bại nhanh như vậy, thảm như vậy không? Có trách thì hãy trách người đánh mất lòng người, không ai chịu bán mạng cho người hết".

Tiêu Tung ở bên cạnh ánh mắt phần chấn, giọng xiêm ninh: “Nam Quận công chịu mệnh trời, Tư Mã Đạo Tử khí số đã tận há có thể kháng cự? Tình huống hiện giờ Kiến Khang quân không chịu nổi một đòn tỏ rõ lòng người đều hướng về Nam Quận công. Chỉ cần sau khi Nam Quận công đăng vị thi hành chính sách mới, quét sạch phong khí hủ bại của họ Tư Mã, tất sẽ được dân chúng thiên hạ ủng hộ, khiến đại nghiệp của Hoàn gia truyền mãi thiên thu vạn thế”.

Hoàn Huyền ngẩng mặt lên trời cười lớn.

Mộng tưởng bao năm thành hiện thực trước mắt, Kiến Khang quân không đánh mà tan, không những nói lên rằng y có một đội quân hùng mạnh nhất phương Nam, mà còn đại biểu lòng người trông ngóng.

Ở Nam phương, còn ai đủ tư cách hơn y thay thế Tư Mã Đạo Tử?

Toán quân mở đường chọt tẩn sang hai bên sắp thành trận thế, thì ra đã tới ngoài Tuyên Minh môn.

Ánh mắt Hoàn Huyền ngược lên đầu thành, cờ xí tung bay khắp nơi đều là của Hoàn thị.

Một đám người áp giải Tư Mã Nguyên Hiến hai tay bị trói ngược ra phía sau từ cửa thành đi ra, người đi đầu là Tiêu Phụng Tiên đã đổi mặc tướng phục.

Hoàn Huyền cười ha hả: “Nguyên Hiến công tử mạnh giỏi chứ?”.

Tư Mã Nguyên Hiến bị dẫn đến trước ngựa Hoàn Huyền, hai tên lính áp tải đồng thời đập vào khoeo chân hắn, Tư Mã Nguyên Hiến hự lên một tiếng quy xuống, chỉ nhìn hắn vết máu khắp người, đầu tóc xơ xụi là biết hắn đã chịu đủ khổ cực, thật khó liên tưởng với uy danh bát diện trước đó của hắn.

Tư Mã Nguyên Hiến đôi môi run rẩy, mặt không còn chút huyết sắc, nhưng ánh mắt vẫn ánh lên vẻ kiên định bất khuất.

Hoàn Huyền tựa như đang ngắm cảnh tượng khiến y có thể thoải mái cười lớn, hân hoan nói: “Cha ngươi không đưa ngươi theo cùng vắt chân lên cổ mà chạy ư?”.

Tư Mã Nguyên Hiến mím chặt môi, cúi gầm mặt nhìn xuống đất không đáp.

Tiêu Phụng Tiên đứng bên cạnh cười gằn, bước tới bên cạnh Tư Mã Nguyên Hiến, túm tóc kéo hắn ngửa mặt nhìn lên Hoàn Huyền trên mình ngựa.

Tiêu Tung ở bên cạnh Hoàn Huyền bộ dạng từ bi mèo khóc chuột thương hại nói: “Nam Quận công lòng dạ rộng rãi, nếu Nguyên Hiến công tử có thể nói thêm mấy câu tử tế, không

chừng Nam Quận công chẳng những không tính toán những việc làm sai quấy trong quá khứ của công tử, mà còn có thể ban cho công tử một chức quan, công tử hãy nắm lấy cơ hội”.

Tư Mã Nguyên Hiến lộ vẻ khinh miệt, nhổ phì một cái.

Hoàn Huyền giơ tay phải lên, roi ngựa trong tay quất xuống nhanh như chớp, ‘trót’ một tiếng, má bên phải Tư Mã Nguyên Hiến hiện lên vết máu, mồm miệng đồng thời ứa máu, tiếp đó một bên mặt sưng vù lên.

Tư Mã Nguyên Hiến gào lên như điên: “Lưu Dụ sẽ báo thù cho ta”.

Xung quanh rộ lên tiếng cười chế nhạo.

Hoàn Huyền ngạc nhiên: “Lưu Dụ? Ha! Lưu Dụ! Vì sao không phải là cha già của người báo thù cho người? Người không tin lão như vậy sao?”.

Tư Mã Nguyên Hiến trông không còn ra dạng người, nhưng hai mắt vẫn lóe lên ngọn lửa cừu hận.

Tiêu Tung lạnh nhạt nói: “Đó kêu là lời thực chứng tai, mà cũng là nguyên nhân diệt vong của Tư Mã thị”.

Hoàn Huyền cười nói: “Lưu Dụ thì đáng kể gì? Hắn ở Giang Nam tự cứu còn không xong, thoát thân không nổi, ta chỉ cần cắt đứt lương thảo của hắn, lại cùng Thiên Sư quân tiền hậu giáp kích, hắn còn ung dung được bao ngày nữa? Công tử phó thác nhầm tâm nguyện vào hắn rồi”.

Tư Mã Nguyên Hiến mím chặt môi, ánh mắt kiên định, hiển thị tuyệt đối tin tưởng vào Lưu Dụ, không hề dao động vì lời nói của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền chợt lộ vẻ hân hoan cao thâm khó dò, dịu giọng nói: “Không có cha già bên cạnh chiếu cố, phải chăng Nguyên Hiến công tử rất không quen?”.

Tư Mã Nguyên Hiến lộ vẻ không hiểu.

Hoàn Huyền không cầm được đắc ý, bật cười nói: “Để ta đưa công tử đi gặp cha lần cuối, khẳng định công tử biến thành quỷ rồi vẫn hết sức cảm kích ta”.

Tư Mã Nguyên Hiến ánh mắt vừa nghi hoặc vừa kinh hoảng, chưa kịp nghĩ ra hàm ý trong câu nói của Hoàn Huyền đã bị vệ binh kéo qua một bên.

Hoàn Huyền cười lớn, dẫn đầu phi ngựa vào Tuyên Minh môn.

oOo

Lưu Dụ tiến vào thư trai, Yến Phi đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa mở mắt.

Lưu Dụ đóng cửa phòng, tới bên Yến Phi ngồi xuống. Hỏi: "Đói bụng không? Có muốn ăn gì không?".

Yến Phi lắc đầu ra hiệu không đói, hỏi: "Bây giờ là giờ gì rồi? Vì sao bên ngoài yên lặng thế? Nhưng ta lại cảm giác bên ngoài rất đông người".

Lưu Dụ sắc mặt hớn hở đáp: "Còn nửa giờ nữa là tới giờ Ngọ, bọn ta sẽ rời khỏi đây giờ Ngọ một khắc, sau đó tới bến lên thuyền về Kinh Khẩu. Bên ngoài đúng là rất nhiều người, từ sớm huynh đệ Bắc Phủ binh đã tụ tập ngoài phủ, càng ngày càng đông. Vô Ky đã mở cửa để mọi người vào phủ, bất quá cả quảng trường cũng không đủ, trên đường phố lớn bên ngoài cũng đầy người".

Yến Phi hết sức phấn chấn: "Coi ra ngươi thành công rồi, Lưu Lao Chi có phản ứng gì?".

Lưu Dụ lộ vẻ khinh miệt nói: "Hắn có thể có phản ứng gì được? Đem qua hắn muốn điều động quân đội, nhưng không ai nghe lệnh hắn, kẻ ủng hộ hắn nhất là Cao Tổ lại bị ngươi giết mất rồi, khiến hắn càng không thể làm gì được. Ngay cả thân binh đoàn cũng có nhiều người bỏ hắn, lần này hắn toi hoàn toàn rồi".

Yến Phi nhú mày: "Vì sao ngươi không ra nói chuyện với huynh đệ Bắc Phủ binh, khích lệ bọn họ?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Chưa đến lúc".

Yến Phi ngạc nhiên: "Ngươi chờ cái gì?".

Lưu Dụ khẽ cười: "Ta đang chờ tin tức Kiến Khang thất bại".

Lúc này Hà Vô Ky chẳng cần gõ cửa, đẩy cửa tiến vào, khẩn trương nói: "Lưu gia đến rồi! Ông ấy muốn gặp ngươi".

Lưu Dụ ung dung: "Mời ông ta vào".

Hà Vô Ky quay đầu đi ra, lại bị Lưu Dụ kêu lại, bảo hắn: "Vô Ky ngươi sau đây lập tức tới bến thuyền chờ ta, ta và Lưu gia nói mấy câu sẽ tới gặp ngươi".

Hà Vô Ky lộ vẻ do dự, muốn nói lại ngừng.

Lưu Dụ mỉm cười: "Yên tâm đi! Ta đã nói là không nuốt lời".

Hà Vô Ky thở dài khổ sở đi ra.

Yến Phi không hiểu nói: "Trong tình hình này Lưu Lao Chi tìm ngươi có tác dụng gì?".

Lưu Dụ thở ra một hơi dài như trút hết phiền muộn trong lòng, từ từ nói: "Từ khi Đạm Chân chết đi, ta lúc nào cũng chờ đợi thời khắc Lưu Lao Chi nguy cơ bốn bề, không còn đường thoát như thế này, người nói xem ta có biết hấn đến vì chuyện gì không? Kiến Khang thất thủ rồi!".

Lúc này tiếng chân bước đã tới gần, Yến Phi hiểu rõ tâm tình Lưu Dụ, trong chuyện này chàng chẳng thể nói gì, vỗ vai Lưu Dụ, mau lẹ phóng qua cửa sổ ra ngoài.

Lưu Lao Chi bước qua bậc cửa tiến vào thư trai, bộ dạng ngông nghênh đêm qua đã không cánh mà bay, sắc mặt tiêu tụy nhợt nhạt.

Cánh cửa thư phòng đóng lại sau lưng hấn.

Lưu Dụ hai mắt không chớp nhìn thẳng Lưu Lao Chi, mặt không lộ chút biểu tình gì.

Lưu Lao Chi thở nặng nhọc, ngược nhìn Lưu Dụ, không khí trong thư trai lập tức trở nên căng thẳng.

Lưu Dụ không đứng dậy nghênh đón, cũng không kính lễ như ngày thường, lạnh lùng nói: "Thống lĩnh mời ngồi".

Lưu Lao Chi cũng không vì thái độ vô lễ lãnh đạm của Lưu Dụ mà tức giận, lạnh lẽo ngồi xuống đối diện với gã, gương cười nói: "Ta sai rồi!".

Lưu Dụ trong lòng khoan khoái, nếu Lưu Lao Chi chưa tới bước đường cùng thì làm sao chịu nói ra câu này.

Lưu Lao Chi thấy gã không phản ứng gì, đành nói tiếp: "Vừa thu được tin bồ câu từ Kiến Khang, Kinh Châu quân trước bình minh đổ bộ Kiến Khang, binh tướng Thạch Đầu thành bất ngờ không đánh mà hàng, khiến Kiến Khang quân rối loạn thế trận, binh sĩ chạy trốn tứ tung, không đánh mà tan, Tư Mã Nguyên Hiến bị Hoàn Huyền bắt sống, Tư Mã Đạo Tử vội vã chạy trốn không biết đi đâu. Ai! Thật không ngờ Kiến Khang quân lại không chịu nổi một đòn như thế, ta rất hối hận không nghe lời Tiểu Dụ".

Cho đến lúc nghe tin Tư Mã Nguyên Hiến bị bắt, ánh mắt Lưu Dụ mới thay đổi, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chặp vào đối phương, khiến Lưu Lao Chi cảm thấy toàn thân bứt rứt.

Lưu Lao Chi thở dài: "Hiện tại Hoàn Huyền vừa chiếm được kinh sư, trận cuộc chưa ổn, nếu chúng ta lập tức cử sự phản công Hoàn Huyền, không chừng có thể đánh bại hấn, Tiểu Dụ nghĩ có được không?".

Lưu Dụ đè nén tình cảm dâng lên do nghe kết quả bi thảm của Tư Mã Nguyên Hiến, bình tĩnh nói: "Tôi thật không hiểu thống lĩnh ra sao, ông nắm giữ quân đoàn hùng mạnh nhất phương Nam mà lại chỉ nghe tiếng Hoàn Huyền đã quy phục, ngồi yên coi kinh sư rơi

vào tay y. Đến bây giờ khi Hoàn Huyền dương dương tự đắc chiếm giữ thành trì kiên cố nhất thiên hạ, uy chấn tứ phương, trong triều ngoài dân lòng người quy phục, ông lại muốn kéo quân thảo phạt Hoàn Huyền, như vậy là thứ đạo lý gì?”.

Lưu Lao Chi không chút giận dữ giọng gào cười nói: “Ta sai vì đánh giá quá thấp lực lượng Ma môn, không nghe lời nói trung thực của Tiểu Dụ. Ai! Đêm qua Ma môn tiến hành ám sát, Cao Tổ, Lưu Tập, Trúc Khiêm Chi, Trúc Lang Chi và Lưu Tú Võ đều đã mất mạng, thật không ngờ tình hình lại phát triển thành ra thế này”.

Tiếp đó hai mắt lộ vẻ phẫn chấn, nói: “Tiểu Dụ...”.

Lưu Dụ đưa tay ngăn lại, ngược nhìn lên xà nhà trên đầu, hai mắt lộ vẻ đau đớn, chậm rãi nói: “Ta từng yêu thương một người con gái tốt”.

Lưu Lao Chi hơi ngạc nhiên, không hiểu sao vào lúc này Lưu Dụ đột nhiên lại đề cập đến một chuyện không liên quan gì.

Lưu Dụ nói tiếp: “Hong nhan bạc mệnh, vì gia tộc, nàng buộc phải gieo mình vào tay một kẻ nàng căm ghét nhất, hy sinh bản thân. Đáng hận nhất là sự hy sinh của nàng uống phí, bởi vì cha nàng bị một kẻ bất nghĩa dùng thủ đoạn hèn hạ giết chết. Cuối cùng nàng đành phục độc tự tận”.

Nói xong quay lại nhìn Lưu Lao Chi, hai mắt tinh quang cực thịnh, ngữ điệu lại đặc biệt bình tĩnh, trầm giọng nói: “Thống lĩnh biết người con gái đáng thương này là ai không?”.

Lưu Lao Chi biết rằng không hay, nhưng không đoán được là ai, đành hoang mang lắc đầu.

Lưu Dụ nhả ra một luồng nộ khí đè nặng trong tim, lạnh lùng nói: “Nàng chính là con gái Vương Cung Vương Đạm Chân, bây giờ thống lĩnh hẳn đã biết rõ tâm ý Lưu Dụ ta rồi chứ”.

Nói đoạn phất tay áo đứng lên, đầu cũng chẳng quay lại cứ thế ra khỏi thư phòng.

Lưu Lao Chi tuyệt vọng ngăn người ngồi đó, mặt không còn chút huyết sắc.

Bên ngoài bỗng nhiên nổi lên tiếng hô hoán rung trời chuyển đất kêu tên tiểu Lưu gia, chấn động cả Quảng Lăng thành.

oOo

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong gặp nhau trong một tòa tiểu đình bên bờ hồ Yến Tước ở phía đông bắc Kiến Khang, nhìn nhau cười gượng gạo.

Tống Bi Phong thở dài: "Thật khó tin được quân Kiến Khang lại yếu hèn đến như vậy".

Đồ Phụng Tam nói: "Có tin Lưu soái không?".

Tống Bi Phong lắc đầu: "Giao thông Kiến Khang với bên ngoài bị cắt đứt, sau giờ Ngô Hoàn Huyền mới mở thông lại Đại Giang. Rốt cuộc là vấn đề phát sinh ra từ đâu? Nghe nói Tư Mã Nguyên Hiến đã thành tù binh dưới thềm, Hoàn Huyền lại mặc sức truy tìm tâm phúc thủ hạ của Tư Mã Đạo Tử khắp nơi, khiến cho thế tộc Ô Y hạng lòng người hoảng hốt, không biết khi nào thì đại họa lâm đầu".

Đồ Phụng Tam nói: "Vấn đề là vì chúng ta đã coi thường Ma môn, trải qua thời gian bố trí lâu dài, bọn chúng đã có một kế hoạch hoàn hảo đánh chiếm Kiến Khang, chỉ coi tướng giữ Thạch Đầu thành đột nhiên đầu hàng Hoàn Huyền là biết con người Vương Du có vấn đề, nếu không phải là người của Ma môn thì cũng đã bị Ma môn mua chuộc, vì vậy mới đảo ngược mũi giáo vào lúc lâm trận, khiến cho bộ đội của Tư Mã Nguyên Hiến lập tức tan vỡ, nếu không làm sao Hoàn Huyền có thể chiếm lĩnh Kiến Khang nhẹ nhàng như thế".

Lại nói tiếp: "Còn hào môn ở hẻm Ô Y bất tất phải hoảng sợ. Dưới sự trợ giúp của Ma môn, Hoàn Huyền sẽ thi triển chính sách mềm dẻo để lung lạc nhân tâm. Vừa rồi ta nhìn thấy rất nhiều thuyền lương liên tục từ thượng du kéo về bến thuyền, ta đoán Hoàn Huyền sẽ mở kho cứu tế. Sau khi ổn định lòng người sẽ lại khai đao với Bắc Phủ binh".

Tống Bi Phong nhíu mày nói: "Nếu Hoàn Huyền có thể khiến cho trên dưới đồng thuận, chúng ta chỉ bằng võ lực, thực sự không đủ để giao đấu với y".

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Giả thiết Hoàn Huyền chỉ là con rối của Ma môn, giống như gã hoàng đế ngốc nghếch nọ, ta dám khẳng định chúng ta chẳng có cơ hội nào. May sao Hoàn Huyền nhất định không nguyện ý để người khác sai khiến. Đó gọi là chung hoạn nạn thì dễ, cùng phú quý thì khó, giữa Hoàn Huyền và Ma môn khẳng định sẽ có vấn đề, ví dụ như chúng ta tìm cách cho y biết Tiêu Tung, Tiêu Phụng Tiên và Lý Thực Trang là đệ tử Ma môn, ta không tin con người đầy nghi kỵ như Hoàn Huyền lại không sinh lòng cảnh giác? Tin ta đi, Hoàn Huyền sẽ mau chóng để lộ bộ mặt thật hung ác. Với tính tình của y sẽ không nhẫn nhịn được mấy ngày, đặc biệt là khi không ai khống chế được y nữa".

Tống Bi Phong nghe xong tâm tình nhẹ đi ít nhiều.

Đồ Phụng Tam nói: "Gặp đại tiểu thư chưa?".

Tổng Bi Phong đáp: "Nàng và tôn tiểu thư đang trên đường trở về Kiến Khang, vì vậy ta phải ở lại thêm mấy ngày".

Đồ Phụng Tam biến sắc: "Không ổn!".

Tổng Bi Phong kinh hãi: "Có gì mà nghiêm trọng thế?".

Đồ Phụng Tam nói: "Hoàn Huyền luôn mang lòng lang dạ sói với Tạ Chung Tú, đầu tiên là vì sắc đẹp của nàng, sau là có thể báo thù Tạ Huyền, nếu trong tình hình này nàng trở lại Kiến Khang thì không ai bảo vệ nổi".

Tổng Bi Phong lập tức loạn phương hướng, hỏi: "Hoàn Huyền dám to gan làm càn như thế sao?".

Đồ Phụng Tam nói: "Rất khó nói! Hoàn Huyền nếu muốn có được thứ gì thì sẽ không chừa thủ đoạn nào, nếu ta là người sẽ tìm cách ngăn họ lại, kiểu gì cũng đừng để họ về Kiến Khang".

Tổng Bi Phong ruột gan như lửa đốt nói: "Ta lập tức lên đường!".

Đồ Phụng Tam níu hấn lại nói: "Ta sẽ đợi thêm ở Kiến Khang mười ngày, nhân tiện thám thính địch tình, người quay trở lại hãy liên lạc với ta".

Tổng Bi Phong gật đầu đồng ý, một mình bỏ đi.

Đồ Phụng Tam thở ra một hơi dài, tâm tình không ngót xao động khó bình tĩnh được.

Hấn hiểu quá rõ Hoàn Huyền, luôn tự thị về gia thế, trong mắt không người, ngày xưa có thể xưng vương xưng bá ở Kinh Châu là vì Hoàn thị gốc gác ở Kinh Châu sâu dày, vì vậy mà không ai dám tranh giành với y.

Thói quen chỉ nghĩ đến mình mặc kệ người khác của Hoàn Huyền được nuôi dưỡng từ nhỏ, không thể nào thay đổi được. Khi không thể lực nào ước thúc được y nữa, sẽ còn trở nên tệ hại hơn. Cao môn Kiến Khang sẽ mau chóng hiểu y là kẻ đáng sợ và đáng hận như thế nào. Sau khi lên ngôi vị cử ngũ chí tôn, y sẽ trở thành một ông vua tàn bạo người người đều căm hận.

Nếu không có ai khiêu chiến, nền chuyên chính tàn bạo của y có thể trông vào vũ lực cường đại để duy trì.

Tuy nhiên y lại có một kẻ khiêu chiến hùng mạnh nhất, đó chính là Lưu Dự.

Lưu Dự và Hoàn Huyền hoàn toàn không giống nhau, hai người khác nhau một trời một vực.

Lưu Dụ xuất thân áo vải, vốn dĩ là chướng ngại lớn nhất đối với việc tranh quyền của gã, khiến cho cao môn Kiến Khang khó tin nhiệm gã.

Nhưng khi Hoàn Huyền xuất thân từ thế gia danh vọng hiển hách khiến cho tất cả mọi người thất vọng, ngược lại Lưu Dụ sẽ khiến người ta cảm giác gã có thể mang lại khí tượng hoàn toàn mới cho Kiến Khang.

Riêng đối với quần chúng, cho dù không có cái gì đẩy 'Nhất tiền trầm Ẩn Long', thân phận áo vải của Lưu Dụ đã có sức hấp dẫn cực lớn.

Đồ Phụng Tam hoàn toàn tin rằng Lưu Dụ có thể đoạt được binh quyền từ tay Lưu Lao Chi, khi Lưu Dụ toàn lực phản kích Hoàn Huyền, y sẽ phải ném quả đắng từ thắng lợi dễ dàng ngày hôm nay.

Chính vì thành quả có được quá dễ dãi, Hoàn Huyền sẽ không những không biết trân trọng, mà còn tự cho mình là bất khả nhất thế, những người khác đều không đáng kể.

Ân oán giữa hắn và Hoàn Huyền sẽ mau chóng đến lúc giải quyết.

Ở thời khắc này hắn hiểu rõ việc chọn lựa Lưu Dụ vì nghĩa không từ chính là bước đi mạo hiểm nhất, nhưng cũng chính xác nhất trong đời hắn.

Đúng lúc này, tiếng y phục phất gió vang lên sau lưng hắn.

- o O o -